

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce a): **městys Luka nad Jihlavou**
sídlem 1. Máje 76, Luka nad Jihlavou
zastoupený JUDr. Boženou Zmátlovou, advokátkou
sídlem Dvořákova 1927/5, Jihlava

žalobce b): **Svaz vodovodů a kanalizací Jihlavsko**
sídlem Žižkova 93, Jihlava
zastoupený JUDr. Oldřichem Chudobou, advokátem
sídlem Při Trati 1084/12, Praha

proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 57, Jihlava

o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.8.2020, č.j. KUJI 79634/2020, sp. zn. OOSČ 447/2018 OOC/65,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina, ze dne 18.8.2020, č.j. KUJI 79634/2020, sp. zn. OOSČ 447/2018 OOC/65, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci a) náhradu nákladů řízení ve výši 24 940 Kč k rukám JUDr. Boženy Zmátlové, advokátky, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci b) náhradu nákladů řízení ve výši 24 456 Kč k rukám JUDr. Oldřicha Chudoby, advokáta, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Zdejšímu soudu napadly dvě samostatné žaloby podané žalobci a) a b) směřující proti témuž rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2020, č.j. KUJI 79634/2020, sp. zn. OOSČ 447/2018 OOC/65, kterým žalovaný podle § 141 ve spojení s § 169 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), rozhodl ve sporném řízení o návrhu žalobce b) (původně žaloby podané dne 29. 1. 2018 k Okresnímu soudu v Jihlavě, která byla na základě usnesení Okresního soudu v Jihlavě ze dne 17. 4. 2018, č.j. 4 C 21/2018-51, postoupena žalovanému), proti žalobci a) coby odpůrci takto:
 - výrokem I. uložil žalobci a) zaplatit žalobci b) částku 567,42 Kč společně se zákonným úrokem z prodlení ode dne 3.2.2015 do zaplacení,
 - výrokem II. ve zbylé části, tedy co do výše 13 899 671,85 Kč, návrh žalobce b) zamítl,
 - výrokem III. zamítl návrh žalobce b), aby mu byla uložena povinnost bezúplatně převést žalobci a) vlastnické právo ke dle inventárních čísel specifikovanému majetku,
 - výrokem IV. uložil žalobci b) zaplatit žalobci a) na náhradě nákladů řízení částku 425 194 Kč.
2. Usnesením ze dne 19.11.2020, č.j. 62 A 154/2020-120, zdejší soud obě žaloby podle § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), spojil ke společnému projednání.
3. Zdejší soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil rozsudkem ze dne 23. 3. 2023, č. j. 62 A 154/2020-177, který však v kasačním řízení neobstál a byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2024, č.j. 5 As 63/2023-85.
4. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že byla-li podle zdejšího soudu hlavním důvodem zrušení rozhodnutí žalovaného skutečnost, že žalovaný nemůže samostatně rozhodovat o finančním vypořádání, které musí být součástí komplexního vypořádání členství městyse ve Svazu vodovodů a kanalizací Jihlavsko společně s vypořádáním vlastnického práva k majetku podle čl. 12.6 stanov, tak tento důvod ve světle recentní judikatury Nejvyššího správního soudu neobstojí. Nejvyšší správní soud již rozhodl, že žalovaný nemůže svým konstitutivním rozhodnutím vypořádat majetkové nároky vystoupivších obcí. K majetkovému a finančnímu vypořádání musí dojít na základě smlouvy či smluv, které předpokládá čl. 12.4 stanov (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2023, č. j. 6 As 269/2021-47, body 14 – 16 a 27 – 31; a ze dne 25. 4. 2023, č.j. 8 As 224/2021-182, body 41 – 45).

5. Pro další řízení o žalobách Nejvyšší správní soud rovněž uložil zdejšímu soudu řádně vypořádat argumentaci žalobce b), že žalovaný bez odůvodnění zohlednil pouze některé faktury z roku 2014, kterými žalobce b) v průběhu řízení dokládal výši investic.
6. Pokud jde o závěr zdejšího soudu vyslovený ve zrušeném rozsudku ze dne 23. 3. 2023, č. j. 62 A 154/2020-177, že nedílnou součástí hodnoty majetkového podílu obce je i její majetek s právem hospodaření, ten byl Nejvyšším správním soudem potvrzen jako správný (body 24 až 35 zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2024, č.j. 5 As 63/2023-85).

I. Shrnutí argumentace žalobce a)

7. Žalobce a) brojí pouze proti výroku I. napadeného rozhodnutí žalovaného. Namítá jeho nezákonnost, nesprávnost a nepřezkoumatelnost s tím, že výrok I. napadeného rozhodnutí se opírá o nesprávné právní posouzení otázky promlčení nároku žalobce b).
8. Žalobce a) namítá, že ukončil své členství ve Svazu vodovodů a kanalizací Jihlavsko vystoupením dne 1.1.2015, žalobce b) tudíž mohl své nároky poprvé uplatnit dne 1.1.2015 (resp. 2.1.2015). Žalobce b) se obrátil se svými nároky k soudu žalobou doručenou dne 29.1.2018, tedy po uplynutí obecné tříleté promlčecí lhůty. Žalobce a) rovněž poukazuje na to, že k žádné dohodě o vypořádání po ukončení členství nedošlo a žalobce b) svůj tvrzený nárok o žádnou takovou dohodu neopírá. Podle žalobce a) jsou závěry, které žalovaný ze znění čl. 12.4. Stanov svazku měst a obcí „Svazu vodovodů a kanalizací Jihlavsko“ (dále jen „Stanovy“), pokud jde o otázku promlčení, dovozuje, nesprávné a nepodložené. Tu odkazuje žalobce na rozhodnutí žalovaného ze dne 11.12.2018, č.j. KUJI 91722/2018, sp. zn. OOSČ 777/2018 OOSČ/9, které bylo napadeno žalobou u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 29 A 19/2019 (o této žalobě již bylo rozhodnuto dne 30.9.2021 rozsudkem Krajského soudu v Brně č.j. 29 A 19/2019-278, kterým bylo uvedené rozhodnutí zrušeno, pozn. soudu).
9. Žalobce a) dále namítá, že žalovaný porušil § 3 správního řádu, neboť nesprávně vypočítal finanční podíl na investicích do majetku na území žalobce a), tedy tzv. podíl žalobce a) na nájemném. Podle žalobce a) se žalovaný dále „ztotožnil s vypočteným podílem žalobce a) z celkového majetku, s nímž hospodařil žalobce b), který dle jeho tvrzení činil 2,16 % na celkovém majetku“. Přitom za období 1994 až 2010 měl žalobce a) podíl na celkovém majetku žalobce b) již ve výši 6,21 %. Žalovaný nezohlednil do řízení předložený dokument pocházející od žalobce b) ze dne 7.3.2011, který je podepsán ekonomkou žalobce b) J. K. Z dokumentů, které žalobce b) poskytl žalobci a) na jeho žádost, jednoznačně vyplývá, že žalobce a) měl nárok na podíl na nájemném v letech 1994 až 2013, tj. na částku k proinvestování do svého majetku, ve výši 32 586 910 Kč. Žalobce a) rovněž zpochybňuje „tabulku přehledu finančních částek pro investice obcí pro rok 2014“, z níž není zřejmé, z jakého procenta podílu u žalobce a) žalobce b) vycházel, zda z podílu ve výši 2,16 %, či 6,21 %.
10. Žalobce a) dále uvádí, že žalovaný „sice“ v části svého rozhodnutí nadepsané jako „VIII – nájemní smlouva“ věnuje pozornost tomu, že žalobce a) skutečně z prostředků svých a dotací postavil vodohospodářský majetek bez jakékoliv pomoci žalobce b) a smlouvou o vkladu majetku do hospodaření ze dne 25.10.2012 majetek v hodnotě 6 575 119 Kč vložil do hospodaření žalobce b). „Na zásah daňové kontroly“ se zavázal žalobce b) platit roční nájemné z tohoto majetku

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

300 000 Kč, ovšem dále tento majetek pronajal společnosti VODÁRENSKÁ AKCIOVÁ SPOLEČNOST, a.s. (dále jen „VAS, a.s.“), s níž má uzavřenu smlouvu o nájmu a provozování vodohospodářského majetku, s nímž má právo hospodařit; z tohoto majetku žalobce b) zcela zjevně již žádný podíl na nájemném coby prostředcích pro investování do dalšího rozvoje vodohospodářského majetku žalobci a) nevypočítal ani neposkytoval. Naopak ještě mu částku 300 000 Kč ročně odečítal z jeho podílu určeného na investice. S těmito skutečnostmi se žalovaný vypořádal pouze částečně, a to tak, že odečítání hrazeného nájmu posoudil jako neoprávněné, částky nájmu sečetl a částku 727 734 Kč zohlednil při stanovení výsledné částky, kterou má podle napadeného výroku I. rozhodnutí žalobce a) zaplatit žalobci b).

11. Žalobce a) vytýká žalovanému, že při stanovení částky, se kterou má být žalobce b) tzv. v plusu, postupoval chybně, byť by zohlednil neoprávněné odečítané nájemné, jak to prováděla hospodárka Jitka Kittlerová, nezohlednil skutečnost nárůstu procentního podílu žalobce a) na nájemném z majetku, ze kterého tento podíl měl být počítán. Žalobce a) tvrdí, že podíl na nájemném nebyl počítán z celého objemu majetku, který žalobce a) vybudoval na základě přiložených podkladů, a náležel mu tedy vyšší podíl na investicích.
12. Žalobce a) dále namítá, že „žalovaný dále nepřihlédl k tomu, že nebylo prokázáno, že by z jeho podílu na investicích bylo ve prospěch žalobce a) zaplacen více než 300 080 Kč, které žalobce b) zaslal na účet žalobce a)“.
13. Pokud žalobce a) vychází z doložených faktů, pak by mu měl žalobce b) vyrovnat částku 813 860 Kč + 603 945 Kč, tedy celkem 1 417 805 Kč. Žalobce b) tedy dluží žalobci a) „krom částek, které uplatnil žalobce a) v řízeních, jež jsou vedena před žalovaným“, i 1 417 805 Kč a žalobce ji v těchto řízeních uplatní. Není zde tedy žádná částka, kterou by byl žalobce a) povinen zaplatit a výrok I. napadeného rozhodnutí je nesprávný.
14. Žalobce a) dále uvádí, že spolu s dalšími obcemi, které ukončily ke dni 1.1.2015 své členství, požadují vydat i vodohospodářský majetek, který sloužil jen těmto obcím. Jedná se o tzv. skupinový vodovod postavený svépomocí těchto obcí. Žalobce a) dovozuje, že žalobce b) opravy a rekonstrukce tzv. skupinového vodovodu financoval z finančních prostředků náležejících žalobci a) a obcím Kozlov, Velký Beranov, Bítovčice a Vysoké Studnice; avšak s hodnotou tohoto majetku při výpočtu procentuálního podílu obcí na nájemném (tj. výpočtu výše finančních prostředků pro investice pro jednotlivé obce) vůbec nepočítal. I tímto způsobem žalobce b) krátil práva členských obcí, což žalovaný ve svém rozhodnutí nijak nerefletoval; „ani sám žalobce b) nepovažoval tento majetek za tzv. společný“ a při vynakládání finančních prostředků na zlepšení stavu předmětného skupinového vodovodu, nebo jeho úpravy, byly finanční prostředky čerpány z rezervy plánu investic a započteny do poskytnutých finančních přidělů pro investice těmto obcím, spoluvlastníkům skupinového vodovodu. Takto žalobce b) postupoval např. v roce 2002 při akci Rytířsko – doplnění úpravny ve vodním zdroji a následně i dalších. Žalobce a) odkazuje na dopis žalobce b) ze dne 16.9.2002, zn. 282/2002, určený obcím, v němž žalobce b) ve věci Rytířsko – doplnění úpravny ve vodním zdroji popisuje postup, jak budou odečteny náklady na tuto úpravu z tzv. podílů obcí na nájemném za jejich hospodářský majetek od společnosti VAS, a.s.
15. S ohledem na výše uvedené žalobce a) navrhl, aby zdejší soud výrok I. napadeného rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem, včetně jednání dne 23. 3. 2023, na němž žalobu rozšířil i ve vztahu k výroku IV. napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

II. Shrnutí argumentace žalobce b)

16. Žalobce b) brojí proti výroku II., III. a IV. napadeného rozhodnutí s tím, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné a nepřezkoumatelné. Žalobce b) uvádí, že jelikož žalobce a) opakovaně odmítl smlouvu o majetkovém a finančním vypořádání uzavřít, podal žalobce b) návrh na nahrazení projevu vůle s uzavřením takové smlouvy a „současně z opatrnosti uplatnil samostatně“ návrh na zaplacení částky 13 900 239,27 Kč s příslušenstvím, která představuje jeho nárok na finanční vypořádání investic do majetku dle čl. 12.7 Stanov, který má být žalobci a) po jeho vystoupení bezúplatně převeden. Návrh na zaplacení této částky včetně příslušenství žalobce b) v průběhu řízení před žalovaným rozšířil o návrh na uložení povinnosti bezúplatně převést vybraný vodohospodářský majetek do vlastnictví žalobce a) (majetkové vypořádání) z důvodu synallagmatické povahy těchto dvou vzájemných nároků plynoucích ze Stanov.
17. Žalobce b) namítá, že žalovaný rozhodl o žalobcem a) uplatněném nároku způsobem, který nemá oporu ve Stanovách ani v Zakladatelské smlouvě. Žalovaný namísto toho, aby v řízení vyložil Stanovy a v souladu s nimi rozhodl o nároku žalobce a), označuje Stanovy za nejasné a nahrazuje jejich znění údajnou zavedenou praxí stran a údajnými zvyklostmi; žalovaný tak podle žalobce b) rozhodoval „podle vlastních pravidel“, aniž by bylo jasné, z jakého článku Stanov tato pravidla dovozuje.
18. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné také proto, že žalovaný v řízení vůbec nezohlednil část investic, které v roce 2014 žalobce b) prokazatelně nainvestoval do majetku žalobce a) a které doložil příslušnými daňovými doklady; minimálně to bylo 2 027 006,60 Kč. Nárok žalobce b) „i při způsobu výpočtu podílu žalobce a) použitým žalovaným“ na nájemném tak měl být vyšší minimálně o 484 845,18 Kč (k tomu předložené faktury žalovaný nezohlednil).
19. Žalovaný do podílu žalobce a) na investicích nesprávně započítal také nájemné, které mu žalobce b) hradil v letech 2010 až 2014 zvlášť za pronájem vybraného vodohospodářského majetku (kanalizace Na Balkáně a U Koupaliště) a uměle tak ještě více snížil částku požadovanou jako finanční vypořádání investic do majetku na území žalobce a). Pokud by bylo řádně zohledněno nájemné placené žalobcem b) žalobci a) „na základě nájemní smlouvy z nájemného“ od provozovatele VAS, a.s., měl žalovaný o částku takto přímo uhrazeného nájemného za roky 2010 až 2014 v celkové výši 1 327 734 Kč snížit podíl žalobce a) na nájemném od společnosti VAS, a.s. Žalovaný však o tuto částku podíl žalobce a) navýšil a snížil tím podstatným způsobem nárok žalobce b). Žalobce b) tak žalobci a) za majetek pronajatý nájemní smlouvou v letech 2010 až 2014 zaplatil dvakrát; jednou přímo nájemným a podruhé v investicích do majetku žalobce a).
20. Vlastním výpočtem žalovaný žalobci a) přiznal částku, která vůbec neodpovídá výši investic, které byly do majetku na území žalobce a) žalobcem b) skutečně vloženy nad rámec jeho majetkového podílu určeného dle čl. 10.4 Stanov. I při postupu, který použil žalovaný pro učení podílu žalobce a) na nájemném, měl být nárok žalobce b) podstatně vyšší, a to minimálně v částce 1 813 146,60 Kč (567,42 Kč + 1 327 734,- Kč + 484 845,18 Kč). Žalobce b) podrobnou argumentací, shodně jako v řízení před žalovaným, dovozuje, že jeho výpočet nároku měl oporu ve Stanovách.
21. Žalobce b) dále uvádí, že procentuální podíl obce vyjádřený jako podíl hodnoty místního infrastrukturního majetku privatizovaného a vloženého na území obce ve vlastnictví žalobce b)

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

k celkové hodnotě privatizovaného majetku žalobce b) a majetku vloženého členskými obcemi do vlastnictví žalobce b) činí ke dni ukončení členství u žalobce a) 2,16 %. Žalovaný ovšem odmítl takto stanovený podíl akceptovat a v rozporu se Stanovami určil, že do majetkového podílu obce se má započítat i hodnota majetku s právem hospodaření. Žalovaný namísto čl. 10.4 Stanov vycházel z údajných „zvyklostí stran“ a z „tabulky rozdělení investic“, kterou předložil žalobce a), která však není „oficiálním dokumentem“ žalobce b), nikdy nebyla schvalována či projednávána v jeho orgánech a žalobce b) není jejím původcem.

22. Podle žalobce b) žalovaný dále v napadeném rozhodnutí neuvádí, jakým způsobem a v jaké hodnotě by měl být majetek s právem hospodaření do podílu obce na investicích započten a jak by se tato hodnota tedy měla projevit v konečném výpočtu finančního vypořádání. Žalobce b) k tomu uvádí, že majetek s právem hospodaření má zcela odlišný právní režim, vždy ve vlastnictví obcí, a na rozvoj a obnovu tohoto majetku byly poskytovány dotace dle čl. 10.11 Stanov. Tyto dotace členská obec investuje sama do svého majetku, který po jeho pořízení bezúplatně vkládá do hospodaření žalobce. Jedná se tedy podle žalobce b) o jinou situaci, než když sám přímo pořizoval nový majetek, nebo technicky zhodnocoval stávající majetek vložený či majetek privatizovaný. Žalobce b) dovozuje, že jelikož se majetek s právem hospodaření bezúplatně nepřevádí po vystoupení obce do jejího vlastnictví, nejedná se o majetek ve smyslu čl. 12.6 a 12.7 Stanov, u něhož je třeba provést finanční vypořádání. Žalovaný nadto tímto způsobem dospěl k nesprávnému a nelogickému závěru, že majetkový podíl obce se každý rok mění dle hodnoty majetku s právem hospodaření.
23. Podle žalobce b) vybudování nového majetku přitom nevede automaticky k větším výnosům z majetku, neboť výnosy nejsou přímo úměrné nákladům na pořízení tohoto majetku. Výnos závisí na spotřebě odběratelů, kdy velký podnik na krátkém několikametrovém úseku vodovodu či kanalizace nepochybně přinese větší výnos, než pár rodinných domků na půlkilometrovém úseku vodovodu či kanalizace. Takový koncept je z pohledu prosté logiky trvale neudržitelný a byl by na újmu menším členským obcím, které jsou méně investičně aktivní nebo neinvestují v daném roce vůbec. Žalovaný nadto podle žalobce b) v napadeném rozhodnutí ani neuvádí hodnotu majetku s právem hospodaření, která by se měla do majetkového podílu žalobce a) dle jeho názoru započítat, ani ji nijak neprokazuje.
24. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí pracuje s pojmem tzv. virtuálních účtů, které mají představovat podíl obcí na nájemném, tak podle žalobce b) pojem „virtuální účet“ ani „podíl na nájemném“ nevychází ze Stanov a výpočet finančního vypořádání za použití těchto pojmů a způsobem, který žalovaný použil, je tudíž nezákonný. Při finančním vypořádání podle žalobce b) nelze vycházet z údajných „podílů na nájemném“, neboť Stanovy žádné podíly na nájemném ani virtuální účty neznají. Při výpočtu finančního vypořádání je nutné vycházet výhradně z čl. 10.7 ve spojení s čl. 10.4 Stanov. Dle Stanov obcím žádný nárok na podíl na nájemném za provozování vodovodů a kanalizací nenáleží. Nájemné je příjmem žalobce b). Tabulka, na kterou žalovaný odkazuje, nereflektuje provozní náklady a další výdaje, které žalobce b) musí hradit právě z nájemného. Nájemné je pak jen jedním z více zdrojů žalobce b) k financování investic do obnovy a rozvoje vodovodů a kanalizací (viz článek 9.7 Stanov). Celkové roční nájemné je jedním z příjmů žalobce b), byť naprosto zásadním; z něho musí žalobce nejdříve vyčlenit část prostředků na vlastní provoz, část prostředků na své peněžité závazky (úvěry) a zbylá část připadá na investice do rozvoje a obnovy majetku. Na investice do rozvoje a obnovy majetku nepřipadá 100 % nájemného obdrženého od společnosti VAS, a.s., ani 100 % příjmů žalobce b). Pracovní materiál

zaměstnankyně žalobce b) tudíž není pro finanční vypořádání členství jakkoli relevantní. Žalovaný měl povinnost rozhodnout tento spor výhradně v souladu s platnými Stanovami a zákonem, nikoli s odkazem na tvrzení hospodářky žalobce b) a její pracovní dokument nemající jakoukoli oporu ve Stanovách.

25. Plán investic na rok 2014 a tomu odpovídající usnesení valné hromady žalobce b) pak obsahuje výši investic plánovanou žalobcem b) k vynaložení do majetku na území jednotlivých obcí. Žalobce žádné virtuální účty obcím nevytváří, ale řídí se Stanovami (čl. 10.4 Stanov). Podle žalobce b) dále žalovaný nezohlednil všechny prokázané investice žalobce do majetku žalobce a) v roce 2014 a zohlednil pouze část faktur ve výši 1 542 161,42 Kč a v rozporu s obsahem spisu žalovaný snížil nárok žalobce b) o částku 484 845,18 Kč. Žalovaný přitom nikde v odůvodnění napadeného rozhodnutí neuvádí, proč tyto faktury v řízení nezohlednil.
26. Žalovaný dále platby nájemného na základě samostatné nájemní smlouvy uzavřené k provozování kanalizace Na Balkáně a U Koupaliště za rok 2010, 2011 a 2012 v celkové výši 727 734 Kč přičetl k podílu na investicích, aniž by pro tento postup měl oporu ve Stanovách. Dle přesvědčení žalobce b) měl žalovaný naopak k nároku žalobce b) přičíst částku 600 000 Kč za nájemné placené přímo žalobci a) v letech 2013 a 2014, které paní hospodářka ve „své tabulce“ nezohlednila, a o tuto částku nájemného podíl žalobce a) uměle navýšila, na rozdíl od let 2010 až 2012, kdy tato částka hrazená žalobcem b) přímo žalobci a) dle nájemní smlouvy z nájemného pobíraného od společnosti VAS, a.s. správně paní hospodářskou do „její tabulky“ zahrnuta nebyla. I majetek žalobce a) pronajatý žalobci b) provozovala VAS, a.s. a za tento majetek hradila žalobci b) nájemné, které pak paní hospodářka ve „své tabulce“ za rok 2014 dělila, aby určila „podíl Městýse na tomto nájemném“.
27. Žalobce a) nadto podle Stanov nebyl oprávněn za provozování vodohospodářského majetku nájemné od žalobce b) inkasovat, nýbrž měl povinnost kanalizace Na Balkáně a U Koupaliště do hospodaření žalobce b) vložit bezplatně, nikoli na základě separátní nájemní smlouvy. Uvedená situace je podle žalobce b) anomálií, která vznikla ad hoc pouze ve vztahu k žalobci a) u tohoto majetku. Všechny ostatní členské obce veškerý majetek v souladu s citovaným článkem Stanov vložily do vlastnictví, resp. po roce 2000 do hospodaření žalobce b) bezplatně, a to i v případě, že tento majetek pořídily bez spolufinancování prostředky žalobce b). Pokud by měl být podíl žalobce a) a výše finančního vypořádání jeho členství určována způsobem tvrzeným žalovaným, pak je nutné toto nájemné odečíst od „podílu na nájemném“ žalobce a). Paní hospodářka uvedla, že zatímco za roky 2010, 2011 a 2012 této duplicitě zabránila, tabulka za rok 2013 a 2014 byla vadná a uměle zvyšovala podíl žalobce a) na nájemném. Žalobce b) tedy namítá, že pokud by se v řízení při výpočtu finančního vypořádání nevycházelo z jím předloženého způsobu, ale z Tabulky předložené žalobcem a), měl by být nárok o 600 000 Kč nižší (dvakrát nájemné 300 000 Kč za roky 2013 a 2014). Žalovaný přitom na základě této informace postupoval právě opačně.
28. Podle žalobce b) je výklad žalovaného a jeho nahrazování závazného znění Stanov nepřipustnou svévolí a je v rozporu i s obecnými pravidly výkladu právního jednání dle § 555 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku.
29. Žalobce b) dále ke svému návrhu na uložení povinnosti převést vybraný hospodářský majetek do vlastnictví žalobce a) namítá, že v řízení o předání majetku (sp. zn. OOSČ 300/2018) nebylo rozhodnuto o převodu vlastnického práva, neboť tohoto se žalobce a) ani Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

nedomáhal; domáhal se konstitutivního určení vlastnického práva k vloženému a privatizovanému majetku. Žalovaný návrh žalobce a) o určení vlastnického práva k majetku vloženému a privatizovanému zamítl a rozhodl pouze o předání tohoto vodohospodářského majetku, nikoli o převodu vlastnického práva k tomuto majetku. Na výše uvedeném nic nemění ani skutečnost, že žalobce b) – aby předešel exekučnímu vymáhání výkonu rozhodnutí žalovaného ze dne 8.7.2019 vydaného v řízení o předání majetku sp. zn. OOSČ 300/2018 – se rozhodl protokolem ze dne 8.7.2019 dobrovolně předat žalobci a) majetek. Vlastnické právo k majetku vloženému, privatizovanému ani majetku pořízenému vlastní činností žalobce a), tak nebylo dodnes žalobcem b) na žalobce a) převedeno. K majetkovému vypořádání ve smyslu čl. 12.6 Stanov tak nedošlo.

30. Žalobce b) dále namítá, že žalovaný nesprávně rozhodl o výši nákladů řízení, neboť nesprávně vypočítal výši tarifní hodnoty, nikoli z § 10 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), nýbrž z § 8 odst. 1 advokátního tarifu.
31. S ohledem na výše uvedené žalobce b) navrhl, aby zdejší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

32. Žalovaný se žalobami nesouhlasí, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Věcně setrvává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí a navrhuje zamítnutí žalob. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

33. Žaloby byly podány včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), osobami k tomu oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloby jsou přípustné (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
34. Již bylo opakovaně judikováno, že vypořádání majetkového podílu obce ve Svazu vodovodů a kanalizací Jihlavsko představuje její nárok vycházející z právních vztahů založených na základě veřejného práva a vyplývající z veřejnoprávní smlouvy; o takovém nároku je příslušný rozhodnout v případě sporu správní orgán, nikoli soud v civilním řízení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19.4.2018, č.j. 10 As 213/2014-187, a ze dne 14.2.2018, č.j. 10 As 258/2017-176, č. 3725/2018 Sb. NSS, či usnesení zvláštního senátu ze dne 25.2.2016, č.j. Konf 10/2015-11, a ze dne 19.6.2018, č.j. Konf 9/2018-8): „*Není tedy možné jednotlivé skupiny nároků z jedné veřejnoprávní smlouvy přímo či nepřímo plynoucí štěpit a dávat kompetenci k řešení těchto nároků tu správnímu orgánu, tu civilnímu soudu. Právě naopak, „sporem z veřejnoprávní smlouvy“ je „nutno rozumět podstatně širší okruh nároků svou povahou a podstatou veřejnoprávních než pouze nároků vyplývajících z konkrétního ujednání o plnění obsaženého v platné veřejnoprávní smlouvě“ (viz cit. usnesení zvláštního senátu ve věci ČAS - SERVICE) ... Nadto jako spor z veřejnoprávní smlouvy nutno posuzovat i takovéto nároky, které s veřejnoprávní smlouvou nějak souvisí, byť neplynou přímo z nějakého konkrétního ustanovení smlouvy. Aby nešlo o spor z veřejnoprávní smlouvy, muselo by jít o takový nárok, který nemá naprosto žádnou souvislost s právními vztahy v oblasti veřejného práva, které zákon umožňuje upravit veřejnoprávními smlouvami...*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.3.2019, č.j. 10 As 296/2018-132).

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

35. Z hlediska splnění podmínek řízení jsou žaloby přípustné v celém rozsahu, tj. žaloba žalobce b) i v té části, v níž brojí proti výroku IV. napadeného rozhodnutí. Ačkoliv Ministerstvo vnitra shledalo, že proti tomuto výroku je přípustné odvolání (a v odvolacím řízení rozhodnutím ze dne 19.10.2020, č.j. MV-30096-10/ODK-2019, uvedený výrok zrušilo), tento právní názor není správný (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16.11.2022, č.j. 4 Afs 152/2020-41). Výrok o náhradě nákladů řízení sleduje osud výroku ve věci samé, a proto na něj dopadá § 169 odst. 2 správního řádu vylučující podání odvolání a rozkladu proti rozhodnutí o sporu z veřejnoprávní smlouvy. Proti tomuto výroku lze proto brojít přímo žalobou ke správnímu soudu dle § 65 a násl. s.ř.s. Uvedené závěry zároveň znamenají, že Ministerstvo vnitra nemělo pravomoc k přezkoumání výroku IV. napadeného rozhodnutí a jeho zrušení v odvolacím řízení. Jeho rozhodnutí ze dne 19.10.2020, č.j. MV-30096-10/ODK-2019, je proto nicotné. Ačkoliv tímto rozhodnutím mělo dojít ke zrušení výroku IV. napadeného rozhodnutí, nemá toto rozhodnutí žádné účinky a je na něj nutno pohlížet tak, jako by neexistovalo. Na výrok IV. napadeného rozhodnutí je tudíž nutno nadále hledět jako na pravomocný a způsobilý předmět soudního přezkumu.
36. Rozšířil-li žalobce a) u jednání žalobu o žalobní bod směřující proti výroku IV. napadeného rozhodnutí, učinil tak opožděně, po lhůtě ve smyslu § 71 odst. 2 s.ř.s.; podstatné však je, že tento výrok byl podroben soudnímu přezkumu k žalobní námitce žalobce b). Žalobci a) se tak, přestože se řídil nesprávným poučením žalovaného a podal proti tomuto výroku pouze odvolání k Ministerstvu vnitra, posouzení zákonnosti výroku IV. napadeného rozhodnutí ve výsledku dostalo.
37. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je zatíženou právní vadou, pro kterou nemůže v rámci soudního přezkumu obstát.
38. **Meritem sporu je nárok žalobce b) (pro přehlednost dále jen „Svaz“) na zaplacení 13 900 239,27 Kč uplatněný v souvislosti s finančním a majetkovým vypořádáním členství žalobce a) (pro přehlednost dále jen „Městys“).** Nárok Svaz opírá o čl. 12.7 Stanov a má se týkat investic Svazu do vodohospodářského majetku připadajícího Městysi.
39. Podle čl. 8.1 Stanov hospodaří svazek s vodohospodářským majetkem, ke kterému nabyt vlastnické právo do 31. 12. 2000, a s majetkem, který získal svou vlastní činností po 31. 12. 2000. Dále hospodaří s majetkem, který ze svého majetku vložily do svazku jeho členské obce podle stanov svazku po 31. 12. 2000 v souladu s ustanovením § 38 zákona č. 250/2000 Sb. a § 85 zákona č. 128/2000 Sb. v platném znění.

Podle čl. 8.4 Stanov vede svazek odděleně evidenci majetku sloužícího k zásobování vodou, odvádění a čištění odpadních vod (dále jen infrastrukturní majetek). Evidence je vedena podle níže uvedených skupin majetku a jednotlivých členských obcí:

a) majetek nabytý do vlastnictví do 31. 12. 2000:

- majetek získaný na základě Dohody o bezúplatném převodu majetku mezi svazkem a Fondem národního majetku Praha
- majetek získaný na základě převodů podle zák. č. 92/1991 Sb. a č. 171/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů

154/2020

- převodem od obcí podle § 20a odst. 3 zákona č. 367/1990 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů

- majetek získaný na základě darovacích, kupních či jiných smluv o převodu vlastnického práva

- majetek nabytý vlastní činností

b) majetek nabytý svou vlastní činností po 31. 12. 2000 (§ 38 zákona č. 250/2000 Sb.)

c) majetek, který do hospodaření svazku vložily ze svého vlastního majetku členské obce po 31. 12. 2000 a který zůstává ve vlastnictví těchto obcí podle ustanovení § 38 zákona č. 250/2000 Sb.

d) infrastrukturní majetek svazku se dále dělí na:

- společný infrastrukturní majetek, uvedený v příloze č. 2 těchto stanov dle stavu ke dni 31. 10. 2001, který bude průběžně aktualizovaný způsobem uvedeným v čl. 18 stanov. Příloha č. 2 je nedílnou součástí těchto stanov.

- místní infrastrukturní majetek, tj. takový, který slouží pouze jedné obci.

Podle čl. 8.5 Stanov svazek hospodaří s majetkem, ke kterému nabyt a nabude vlastnické právo a dále s majetkem, který členské obce z vlastního majetku vložily do svazku a do hospodaření svazku. Majetek vložený obcí do hospodaření svazku zůstává ve vlastnictví obce. Vložením majetku obcí do hospodaření svazku přecházejí na svazek veškerá práva s výhradou majetkových práv, která jsou vyhrazena dle § 85 zákona o obcích zastupitelstvu obce. Rozsah majetkových práv přenesených na svazek bude specifikován ve smlouvě o vkladu majetku do hospodaření.

Podle čl. 8.6 Stanov svazek ke svému majetku, jakož i k majetku, který převzal do hospodaření, přejímá veškerou zodpovědnost stanovenou právními předpisy a má povinnost zabezpečovat jeho provoz, zejména provoz vodárenských a kanalizačních zařízení, je povinen o tento majetek pečovat s péčí řádného hospodáře a zabezpečovat jeho další rozvoj.

Podle čl. 9.1 Stanov je svazek samostatným právním subjektem, samostatně hospodařícím na svůj účet a nesoucím právní a majetkovou odpovědnost za svou činnost. Hospodaření svazku upravuje zákon č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů.

Podle čl. 9.2 Stanov svazek sestavuje svůj rozpočet a hospodaří podle něj. Rozpočet sestavuje na příslušný kalendářní rok a vyúčtování výsledků svého hospodaření provede nejpozději do tří měsíců po skončení kalendářního roku. Hospodářský rok svazku je totožný s kalendářním rokem.

Podle čl. 9.3 Stanov sestavuje svazek roční závěrečný účet, jehož sestavení zajišťuje předsednictvo svazku a předkládá jej valné hromadě ke schválení, společně se zprávou o přezkoumání hospodaření svazku.

Podle čl. 9.4 Stanov svazek vede předepsaným způsobem účetnictví o stavu a pohybu svého majetku a majetku vloženého obcemi, o svých příjmech a výdajích a o finančních vztazích k rozpočtu obcí, které jsou členy svazku. Za řádné vedení účetnictví zodpovídá předsednictvo svazku.

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

154/2020

Podle čl. 9.5 Stanov musí být návrh rozpočtu a závěrečný účet za uplynulý kalendářní rok vhodným způsobem zveřejněny ve všech členských obcích svazku nejméně 15 dnů před jejich projednáváním na valné hromadě, aby se mohli občané těchto obcí k nim vyjádřit. Přípomínky mohou občané uplatnit písemně ve stanovené lhůtě neb ústně na zasedání valné hromady.

Podle čl. 9.6 Stanov dá svazek přezkoumat příslušným okresním úřadem nebo auditorem hospodaření svazku za uplynulý kalendářní rok. Výsledek přezkoumání předložený na zasedání valné hromady spolu se závěrečným účtem.

Podle čl. 9.7 Stanov svazek zajišťuje a sdružuje finanční prostředky pro obnovu a rozvoj vodovodů, kanalizací a ČOV obcí, které jsou jeho členy. Zdrojem těchto prostředků jsou zejména:

- členské příspěvky sdružených obcí
- nájemné dle smlouvy s provozovatelem vodovodů a kanalizací
- státní a jiné dotace
- dotace a dary právnických a fyzických osob
- úroky z vkladů na účtech svazku
- nájemné a ostatní výnosy z hospodaření s majetkem svazku a majetkem obcí, ke kterému obce převedly právo hospodaření
- případné další příjmy

Podle čl. 9.8 Stanov je použití finančních prostředků stanoveno rozpočtem svazku, schváleným na příslušný rok valnou hromadou. V rozpočtu je zahrnuto použití finančních prostředků na investiční výstavbu, obnovu a rozvoj vodovodů a kanalizací, nezbytné provozní náklady svazku, mzdy zaměstnanců a odměny funkcionářů svazku.

Podle čl. 9.9 Stanov požadavky na poskytnutí finančních prostředků na obnovu a rozvoj a investiční výstavbu vodovodního a kanalizačního zařízení předkládají obce a smluvní provozovatel do 30.10. pro rok následující. Finanční prostředky, které svazek získá, se po odečtení nezbytných provozních nákladů svazku, zpravidla rozdělí na obnovu a rozvoj vodárenských a kanalizačních zařízení v jednotlivých obcích svazku, v poměru výše hodnoty jejich infrastrukturního majetku ve svazku. Rozdělení a použití finančních prostředků schvaluje valná hromada.

Podle čl. 9.10 Stanov může svazek vytvářet fondy. O výši přidělů do těchto fondů rozhoduje valná hromada. O použití fondů rozhoduje předsednictvo.

Podle čl. 10.4 Stanov vložený majetek se stává vloženým podílem obce ve svazku. Tento oceněný podíl je finančním vyjádřením hodnoty majetku. Součástí podílu obce ve svazku se stává také původní majetek příslušející obci dle privatizačního projektu s.p. JmVaK Brno.

Podle čl. 10.5 Stanov výše majetkových podílů obcí, včetně majetku vloženého do hospodaření, bude každoročně upřesňována podle skutečnosti k 1.1. daného kalendářního roku. Tyto podíly budou rozhodné pro všechny propočty a rozhodování v daném kalendářním roce.

Podle čl. 10.9 Stanov v případě, že obec za doby členství ve svazku nabude majetková práva (vlastnická i spoluvlastnická) k dalšímu majetku, jež je dle svého určení vodárenským nebo kanalizačním zařízením, nebo k tomuto účelu slouží, je povinna tento majetek, který bude

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

154/2020

v odpovídajícím technickém stavu a s příslušnou technickou a dokladovou dokumentací, vložit bez zbytečného odkladu do hospodaření svazku a tento je povinen jej přijmout. O hodnotu vloženého majetku se zvýší majetkový podíl obce ve svazku. Výše podílu upraví vždy k 1.1. následujícího roku.

Podle čl. 10.11 Stanov mohou být členským obcím svazkem poskytovány dotace na investiční akce, které svým určením budou sloužit pro vodárenské nebo kanalizační zařízení a které jako majetek bude po dokončení vloženo do svazku. Dotace se poskytují dle plánu investic schváleného valnou hromadou svazku pro daný kalendářní rok. Obci budou tyto finanční prostředky poskytnuty po předložení písemné žádosti. V případě, že obec použije dotaci mimo určený předmět, je povinna takto neoprávněně použité prostředky neprodleně vrátit svazku, včetně úroku za dobu jejich neoprávněného držení. Výši úroku stanoví předsednictvo. Za účelem zjištění oprávněnosti použití těchto prostředků, má svazek právo kontroly všech účetních dokladů vykazujících toto použití a obec je nesmí zdržovat.

Podle čl. 11.1 Stanov svazek hospodáří s vyrovnaným účtem, kdy jsou veškeré získané finanční prostředky po odpočtu nezbytných nákladů na provoz svazku, použity na investiční výstavbu, obnovu a rozvoj vodovodů a kanalizací v členských obcích. Svazek nevytváří zisk.

Podle čl. 12.4 písm. a) Stanov může obec ze svazku vystoupit podle projevu své vůle na základě rozhodnutí zastupitelstva obce, které bude doručeno předsednictvu do 14 dnů od rozhodnutí zastupitelstva; písemné oznámení musí být doručeno nejpozději do 30. 6. (včetně) kalendářního roku. Členství může být ukončeno nejdříve k 1. 1. následujícího kalendářního roku. Smlouvy o finančním vypořádání mezi vystupující obcí a svazkem musí být vypořádány nejpozději do 1 měsíce ode dne zániku členství. Pokud nedojde k uzavření smluv o majetkovém vypořádání v daném termínu z důvodů na straně vystupující obce, zaplatí obec smluvní pokutu ve výši ročního členského příspěvku pro příslušný rok. Pokud nedojde k uzavření smluv z důvodů ze strany svazku, je svazek povinen plnit povinnosti dané stanovami tak, jako by byla vystupující obec právoplatným členem svazku. Stejná ustanovení platí i při vyloučení obce ze svazku valnou hromadou.

Podle čl. 12.6 Stanov vystoupí-li obec dle čl. 12.4 písm. a) ze svazku, je svazek povinen obci vrátit vložený majetek a majetek, který byl do svazku převeden dle privatizačního projektu, včetně technického zhodnocení na tomto majetku provedeném a majetek pořízený pro potřeby obce s jejím finančním přispěním, avšak bez podílu na společném zařízení vodovodů a kanalizací, jehož seznam je uveden v příloze č. 2 stanov. Tento majetek je nedělitelný a zůstává majetkem svazku. Seznam společného majetku nelze rozšířit o další majetek bez souhlasu zastupitelstva obce, o jejíž majetek by se seznam rozšiřoval.

Podle čl. 12.7 Stanov u místního infrastrukturního majetku, který byl vybudován a vložen do svazku v době členství obce ve svazku, musí obec provést při vystoupení ze svazku finanční vypořádání v závislosti na zdrojích, ze kterých bylo vodárenské nebo kanalizační zařízení vybudováno. Obec je povinna finančně vypořádat jen tu část, kterou na vybudování zařízení přispěl svazek nad podíl investičních prostředků příslušející obci dle vloženého majetku. V případě, že náklady na pořízení věci byly hrazeny z úvěru, uhradí vystupující obec i úroky z tohoto úvěru. Dále je obec povinna poukázat svazku finanční prostředky ve výši DPH, vymeřené v souvislosti s převodem místního infrastrukturního majetku.

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

154/2020

Podle čl. 12.8 Stanov je při vypořádání společného infrastrukturního majetku je povinna vystupující obec uhradit svazku zbývající část úvěru, jímž je tento majetek zatížen. Podíl obce bude vypočten takto: zůstatková hodnota úvěru včetně úroku se vydělí celkovým počtem obyvatel všech členských obcí svazku a tato částka se vynásobí počtem obyvatel vystupující obce.

40. Zdejší soud k věci předeseílá, že po jeho předchozím rozhodnutí o věci rozsudkem ze dne 23. 3. 2023, č. j. 62 A 154/2020-177, judikatura Nejvyššího správního soudu dospěla k závěru, že k převodu majetku, který je ve vlastnictví Svazu, dojde výlučně smlouvou ve smyslu Stanov, a proto sporné otázky vlastnictví majetku ve smyslu čl. 12.6 Stanov budou řešeny zejména v souvislosti s rozhodnutím v případném sporu z veřejnoprávní smlouvy o podobě takové smlouvy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2023, č.j. 8 As 224/2021-182, body 41 – 44). Jediným prostředkem vypořádání účasti obcí ve Svazu je v souladu s vůlí projevenou ve Stanovách dohoda stran, uzavřená případně za součinnosti správního orgánu (viz rovněž usnesení Ústavního soudu ze dne 29. 8. 2023, sp. zn. ÚS 129/23, kterým byla odmítnuta ústavní stížnost proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2023, č.j. 6 As 269/2021-47). To se v intencích zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2024, č.j. 5 As 63/2023-85, týká i souvisejícího finančního vypořádání a plyne tak i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2023, č.j. 6 As 269/2021-47.
41. Z tohoto důvodu nemůže napadené rozhodnutí obstát v rámci soudního přezkumu, neboť uplatněný návrh na finanční vypořádání nemůže být předmětem rozhodnutí správního orgánu, kterým by byla uložena povinnost plnit (tu zaplatit požadovanou částku), nýbrž je třeba jej řešit eventuálně návrhem (resp. změnou již uplatněného petitu) na nahrazení projevu vůle k uzavření dohody (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2024, č.j. 6 As 177/2023-75, body 33 – 35 a 43 – 44).
42. Již to je důvodem, pro který je třeba napadené rozhodnutí zrušit, a to i ve vztahu k zamítavým výrokům; „[z]amítnutím žaloby žalobkyně a) by nadto krajský soud zcela vyloučil možnost dosáhnout v dalším průběhu správního řízení změny obsahu žádosti podle § 41 odst. 8 správního řádu, a tedy by žalobkyni a) odňal její procesní právo, které by jinak mohla uplatnit“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2024, č.j. 6 As 177/2023-75, bod 46).
43. Pokud jde o Městyssem vznesenou námitku promlčení nároku Svazu na zaplacení požadované částky, tak i tato otázka již byla v mezidobí posuzována Nejvyšším správním soudem. Návrh na zahájení sporného řízení správního je časově omezen. Podle § 629 odst. 1 o.z. trvá promlčecí lhůta tři roky. V nyní posuzované věci pro finanční a majetkové vypořádání vystoupivší obce se svazkem plyne standardní tříletá promlčecí lhůta (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2024, č. j. 3 As 316/2021-109).
44. Z právě citovaného vyplývá, že nárok na nahrazení projevu vůle k uzavření dohody ohledně nyní uplatňovaného finančního vypořádání (kompenzace ve formě výplaty peněz) podléhá promlčení, proto musí k jeho uplatnění dojít do tří let od jeho vzniku.
45. Zdejšímu soudu je z úřední činnosti známo, že k oběma aspektům souvisejícím s vypořádáním členství, a to jak k otázce vlastnictví konkrétního vodohospodářského majetku (evidovaného dle inventárních čísel), tak k otázce finančního vypořádání členství Městysse ve Svazu, který vystoupil ze Svazu ke dni 1. 1. 2015, oba žalobci iniciovali řadu řízení. V těchto

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

154/2020

řízení (soudních i správních) uplatňovali nároky související s vypořádáním členství ve Svazu; v těchto řízeních je třeba otázku počítání běhu promlčecí doby, a to k námitce, posuzovat v intencích již citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2024, č.j. 6 As 177/2023-75, bodu 47: „Z návrhu na zahájení sporného řízení od počátku jednoznačně plyne, že žalobkyně a) v něm uplatnila své zcela konkrétně vymezené dílčí hmotněprávní nároky na finanční vypořádání zániku své účasti ve stěžovateli. Vyjádřila tedy jednoznačnou vůli domoci se těchto hmotněprávních nároků k tomu stanovenou právní cestou, tj. ve sporném řízení před žalovaným. To je klíčové pro jakékoli úvahy o promlčení těchto práv. Uplatněné nároky pouze nesprávně promítla do procesní roviny tak, že v důsledku zvolené formulace petitu vymežila procesní nárok na plnění, ačkoliv z hlediska formálního nelze hmotněprávní nárok na finanční vypořádání přiznat rozhodnutím správního orgánu ve sporném řízení správním, nýbrž uzavřením smlouvy. Žalobkyni a) nelze vytýkat, že neformulovala petit jako požadavek na nahrazení projevu vůle k uzavření smlouvy o finančním vypořádání, neboť v rozhodné době ze správní praxe následně potvrzené judikaturou krajského soudu nevyplývalo, že by se mělo jednat o správný postup, ba právě naopak.“

46. V nyní posuzované věci byl nárok Svazem uplatněn žalobou podanou u Okresního soudu v Jihlavě dne 29. 1. 2018, která byla poté postoupena žalovanému. V žalobě Svaz požadoval, aby soud rozsudkem uložil Městysi povinnost zaplatit mu částku 13 900 239,27 Kč s příslušenstvím. „Námitka promlčení nároku Svazu uplatňovaného v této věci tudíž není důvodná, došlo-li k jeho uplatnění v této věci dne 29. 1. 2018. Nejvyšší správní soud proto s ohledem na výše uvedené považuje za správné, že krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu, a to v reakci na právní názor vyjádřený v rozsudku č. j. 6 As 269/2021-47. Tím vytvořil procesní prostor k tomu, aby žalobkyně a) mohla v dalším řízení před žalovaným reagovat na tuto judikaturní změnu a případně navrhnout změnu obsahu návrhu na zahájení řízení dle § 41 odst. 8 správního řádu. V daném případě by se nejednalo o změnu obsahu návrhu, která by spočívala v uplatnění nového hmotněprávního nároku, nýbrž toliko ve změně petitu, jenž ovšem vychází ze stejných skutkových okolností i právního základu jako petit původní. Na hmotněprávním základu uplatněného procesního nároku by se tímto nic nezměnilo. Z toho důvodu by bylo třeba, i vzhledem k výše popsanému specifickému kontextu daného případu, vycházet při posuzování případné námitky promlčení nároku z toho, že nárok byl u příslušného orgánu uplatněn již podáním návrhu na zahájení sporného řízení...“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2024, č.j. 6 As 177/2023-75, bod 50).
47. Pakliže procesní nárok na uzavření smlouvy ohledně finančního vypořádání členství Městysu ve Svazu (nárok na nahrazení vůle smluvní strany) vzniká dle Stanov jeden měsíc po dni zániku členství Městysu ve Svazu (k tomu došlo ke dni 1. 1. 2015), bylo třeba jej uplatnit nejpozději dne 29. 1. 2018. Ke shodnému závěru ostatně dospěl i žalovaný na str. 9 napadeného rozhodnutí. Námitka Městysu ohledně promlčení nároku Svazu tak s ohledem na jeho uplatnění poslední den promlčecí lhůty není důvodná.
48. Zdejší soud dále považuje za vhodné zopakovat obecně platná východiska související s danou problematikou. Pokud jde o otázku skutkových podkladů (důkazů) pro provedení vypořádání členství, významné je v tomto směru postavení a povinnosti Svazu, jež plynou ze Zakladatelské smlouvy a ze Stanov. Je na Svazu, aby předložil potřebné doklady týkající se hospodaření s finančními zdroji, roční přehledy investic do vodohospodářského majetku

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

154/2020

případajícího Městysi a zejména pravidelně prováděnou aktualizaci majetkových podílů členských obcí, tedy i Městyse, aby bylo možné určit, zda je Městys pro vystoupení ze Svazu v rámci čerpání investičních prostředků v mínusu či v plusu.

49. Z veřejnoprávní smlouvy plyne, že s vodohospodářským majetkem včetně jím generovaných finančních prostředků hospodařil Svaz; tíží jej tedy důkazní břemeno ohledně toho, zda vystoupivší členské obce přečerpaly investiční prostředky připadající na jejich majetkový podíl ve Svazu. Z úřední činnosti je zdejšímu soudu známo, že Svaz vodohospodářský majetek pronajal VAS, a.s. na základě smlouvy uzavřené dne 17. 12. 1996 o provozu vodovodů a kanalizací, o nájmu vodovodů a kanalizací, o správě a rozvoji majetku vodovodů a kanalizací pro veřejnou potřebu (rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2022, č.j. 62 A 50/2020-85, či ze dne 17. 3. 2022, č.j. 62 A 155/2020-181). To jej však nezabavuje důkazního břemena souvisejícího s jeho povinnostmi vyplývajícími ze Stanov, zejména pokud jde o aktualizaci hodnoty majetkových podílů obcí a vedení řádné evidence investic (zejména z nájemného od VAS, a.s.) či tvrzených „dotací“ do vodohospodářského majetku, který Svaz spravoval. Podle zdejšího soudu jde ve smyslu Stanov o zásadní povinnost Svazu, neboť běžnou údržbu zajišťovala VAS, a.s. na základě výše zmíněné provozní smlouvy.
50. Pokud k tomu Svaz namítal, že podle čl. 10.4 Stanov se do majetkového podílu obce (pro účely vypořádání členství) neměl započítat majetek s právem hospodaření, tak s tím zdejší soud již v předchozím zrušeném rozsudku nesouhlasil. Jeho závěr Nejvyšší správní soud jako správný ve zrušujícím rozsudku ze dne 18. 10. 2024, č.j. 5 As 63/2023-85, potvrdil.
51. Je proto již zodpovězenou otázkou, že **nedílnou součástí hodnoty majetkového podílu obce na Svazu je i její majetek s právem hospodaření ve prospěch Svazu** (pakliže se smluvní strany nedohodnou jinak). A s tím Svaz v nyní posuzované věci nekalkuloval, což je zcela zásadní (Svaz to ani nepopíral).
52. Již ve svém předchozím zrušeném rozsudku v této věci zdejší soud zdůraznil, že členská obec v souladu s čl. 10.3 Stanov bezplatně vložila do Svazu svůj vodohospodářský majetek, který Svaz poté pronajal VAS, a.s. k provozování. Proto by Svaz z tohoto majetku nemohl mít příjem z nájemného, aniž by takový majetek zároveň započítal do hodnoty majetkového podílu obce na Svazu. Takový postup by byl v rozporu s principy hospodaření Svazu, jak plynou ze Stanov. Je třeba zdůraznit, že **majetkový podíl obce je spjat s nájemným coby zdrojem investic, které vodohospodářský majetek generoval.**
53. Pokud jde o to, zda byl nárok Svazu na částku 13 900 239,27 Kč s příslušenstvím coby součást finančního vypořádání členství žalovaným dostatečně posouzen, a to i co do faktur zmiňovaných v podání Svazu ze dne 14. 12. 2018 (č. l. 12/119 správního spisu), tak přestože je třeba se touto otázkou primárně zabývat v příslušném řízení po eventuální změně petitu návrhu, závazný právní názor uvedený ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s.ř.s.) pro zdejší soud nyní zní k této dílčí otázce tak, že „*Otázka výše investic, které Svaz provedl na majetku městyse, byla stěžejní otázkou sporného řízení před žalovaným. V řízení před žalovaným se Svaz domáhal právě finančního vypořádání svých investic do majetku městyse. Jde tedy o argumentaci, kterou žalovaný ani krajský soud nemohli pominout. Nejvyšší správní soud souhlasí se Svazem, že vypořádání této žalobní argumentace krajským soudem je nedostatečné. Soud ověřil, že sporné faktury byly součástí příloh Svazu k původní žalobě* Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

154/2020

(viz černá složka), která byla postoupena k projednání žalovanému a stala se návrhem na zahájení sporného správního řízení. V řízení před žalovaným Svaz na tyto faktury, kterými dokládal výši investic do majetku městyse, poukázal například ve svém podání ze dne 14. 12. 2018, která je založeno ve správním spise pod č. l. 12/119. Krajský soud má pravdu v tom, že nejde o tak detailní podání, jako Svaz uvedl v žalobě. Nicméně z podání Svazu ve správním spise je zřejmé, čeho se domáhá (jaké výši investic) a na čem svůj výpočet zakládá. Pokud žalovaný výši investic za rok 2014 počítal (s. 13-16 rozhodnutí), měl vysvětlit, proč některé doložené faktury nevzal v potaz. Na to právě reagoval Svaz v žalobě, kde na opomenutí některých faktur detailně poukazoval. Touto podrobnou žalobní argumentací se měl tedy krajský soud zabývat a zhodnotit, zda je žalobou napadené rozhodnutí v tomto směru nepřezkoumatelné, či zda postačuje v tomto kontextu uvedený obecný poukaz žalovaného ohledně břemene tvrzení a důkazního břemene. Pokud tak krajský soud řádně neučinil a pouze uvedl, že žádné takto detailní podání Svaz ve správním řízení neučinil, je v této části jeho rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.“ (body 38 až 40 zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2024, č.j. 5 As 63/2023-85, zvýrazněno zdejší soudem).

54. Zároveň však zdejší soud vychází ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2024, č.j. 6 As 177/2023-75, bodů 53 a 56, které jsou ve vztahu k posuzované problematice vypořádání investic do majetku Městyse i v nyní posuzované věci plně aplikovatelné. Podle Nejvyššího správního soudu „i bez námítky je třeba přihlídnout k takové vadě, která spočívá v tom, že správní orgán rozhodl způsobem, který zákon nepřipouští. Tato vada brání soudu zabývat se žalobními body, které zpochybňují věcnou stránku rozhodnutí. Žalobkyně a) uplatnila v návrhu na zahájení sporného řízení správní nárok na zaplacení částky 14 509 926 Kč s úrokem z prodlení. Tato souhrnná částka je součtem několika dílčích částek. Žalovaný rozhodl o celém návrhu tak, že uložil stěžovateli povinnost zaplatit žalobkyni a) část požadovaného nároku a ve zbytku návrh zamítl. Žalobkyně a) před krajským soudem, zjednodušeně řečeno, argumentovala, proč jí požadovaná částka měla být žalovaným přiznána v plném rozsahu (tedy napadla žalobou zamítavý výrok), kdežto stěžovatel namítal, že návrh měl být v celém rozsahu zamítnut (tedy žalobou napadl výrok ukládající povinnost zaplatit stanovenou částku). Krajský soud nicméně i bez námítky kteréhokoliv z účastníků zjistil, že žalovaný projednal návrh žalobkyně a) na uložení povinnosti zaplatit požadovanou částku, přičemž se věcně zabýval oprávněností jednotlivých dílčích nároků. S ohledem na právní rámec daný zejména stanovami stěžovatele a správním řádem ovšem žalovaný takto postupovat nemohl, neboť po zjištění, že byl v řízení uplatněn nesprávný procesní nárok, jenž neodpovídá čl. 12.4 stanov, měl návrh zamítnout, aniž by se zabýval důvodností jednotlivých dílčích nároků [resp. vzhledem ke své předchozí odlišné správní praxi, podle které žalobkyně a) postupovala, by ji měl nejprve poučit o nesprávnosti uplatněného procesního nároku a umožnit jí navrhnout změnu obsahu návrhu]. Rozhodnutí žalovaného je tedy zatíženo právní vadou, neboť žalovaný přistoupil k posouzení procesního nároku způsobem, který se vymyká právnímu rámci aplikovatelnému na daný případ. Je tedy zcela vyloučeno, že by krajský soud mohl věcně přezkoumat tu část výroku rozhodnutí žalovaného, kterou byla stěžovateli uložena povinnost zaplatit žalobkyni a) stanovenou částku, neboť takový způsob řešení sporu o finanční vypořádání ve sporném řízení nepřicházel do úvahy. Zamítavý výrok by sice do úvahy přicházel, ovšem ten je třeba vnímat ve spojení s důvody, které k zamítnutí vedly a které měly být na základě žaloby žalobkyně a) přezkoumány. Tyto důvody jsou založeny na věcném posouzení uplatněných nároků, což ovšem vzhledem k uplatněnému procesnímu nároku neodpovídalo právnímu rámci řešení sporu

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

154/2020

z veřejnoprávní smlouvy vymezenému zejména stanovami stěžovatele. Právní vadou jsou tak zatíženy obě části výroku rozhodnutí žalovaného ve věci samé. Tato vada je takového charakteru, že brání posoudit zákonnost rozhodnutí žalovaného z hlediska řádně a včas uplatněných žalobních bodů. Krajský soud tedy nepochybil, jestliže k ní přihlédl i bez námitky. Stěžovatel dále rozporuje úvahy, které krajský soud učinil nad rámec zrušovacího důvodu. Nejvyšší správní soud však nevidí důvod, proč by měl tyto úvahy přezkoumávat. Jeho názory by totiž nevyplývaly z konkrétních okolností jím posuzované věci. Není povinností Nejvyššího správního soudu vykládat právo, aniž by tím zároveň řešil konkrétní věc. Jediné, co Nejvyšší správní soud k úvahám krajského soudu sdělí, je to, že jimi není žalovaný vázán ve smyslu 78 odst. 5 s. ř. s. Krajský soud je ostatně ani sám neformuloval jako závazný pokyn adresovaný žalovanému, podle něž má v dalším řízení postupovat. Daleko spíše se jedná o souhrn problematických aspektů (právních otázek), které bude nejspíše nutno v dalším řízení posoudit. Přitom ovšem krajský soud neukládá žalovanému, že je musí nutně posoudit. Krajský soud k těmto otázkám (s jedinou výjimkou) nezaujímá vlastní stanovisko, nanejvýš poukazuje na některá hlediska, která by měla být vzata v úvahu. Přitom předpokládá, že účastníci předestrou v dalším řízení vlastní pohled na tyto otázky a předloží k nim právní argumentaci.“

55. Pokud jde o faktury nacházející se v černé složce (souhrn podkladů pro pořizovací cenu investičních akcí pro Městys) a zmiňované v podání Svazu adresovaném žalovanému dne 14. 12. 2018, tak jejich individuální posouzení ve světle výše citovaného judikurního závěru šestého senátu Nejvyššího správního soudu představuje právě již věcné posouzení uplatněného nároku Svazu. Proto s těmito podklady bude v dalším řízení, bude-li to třeba, po ev. změně petitu, žalovaný pracovat i ve světle předestřených problémů a obecných východisek doposud plynoucích z nezpochybněné judikatury správních soudů. Jedná se o faktury k investičním akcím na území Městysy v celkové hodnotě 24 840 063 Kč (od roku 1994 až 2014).
56. Tímto východiskem bude i to, že je třeba mít na paměti, že procentuální podíl Městysy dle Stanov vyjádřený jako podíl hodnoty místního infrastrukturního majetku privatizovaného a vloženého na území Městysy ve vlastnictví Svazu k celkové hodnotě privatizovaného majetku Svazu a majetku vloženého členskými obcemi do vlastnictví Svazu činil podle Svazu ke dni ukončení členství Městysy 2,16 %, avšak Svaz do majetkového podílu obce (pro účely vypořádání členství) nezapočítal majetek s právem hospodaření. **Z toho přitom Svaz vychází i ve svém podání zmiňovaném Nejvyšším správním soudem ze dne 14. 12. 2018,** adresovaném žalovanému, které je založeno ve správním spise pod č. l. 12/119, kterým měl vysvětlit, jak kalkuloval po Městysi požadovanou částku, která má podle Svazu představovat vypořádání investic (dle jednotlivých investičních akcí ve prospěch Městysy doložených Svazem).
57. Svaz byl dle Stanov a v souladu s péčí řádného hospodáře povinen vést účetnictví o stavu svého majetku a majetku vloženého obcemi, o svých příjmech a výdajích a o finančních vztazích k rozpočtu členských obcí, byl povinen upravit o hodnotu vloženého majetku majetkový podíl obce, a to vždy k 1.1. následujícího roku. Dále byl Svaz povinen každoročně upřesnit výši majetkových podílů obcí, **včetně majetku vloženého do hospodaření,** neboť podíly jsou rozhodné pro všechny propočty a rozhodování v daném kalendářním roce. **Finanční prostředky, které Svaz získal, se po odečtení nezbytných provozních nákladů Svazu použily na investiční výstavbu a obnovu a rozvoj vodárenských a kanalizačních**

154/2020

zařízení v jednotlivých obcích, v poměru výše hodnoty jejich infrastrukturního majetku ve svazku. Rozdělení a použití finančních prostředků schvalovala valná hromada Svazu (zejména čl. 9 až čl. 11 Stanov). Důkazní břemeno k hospodaření s finančními prostředky z nájemného od VAS, a.s. podle pravidel Stanov nepochybně tíží právě Svaz. Svaz musel aktualizovat podle změn hodnot majetku (v důsledku vkladu či zhodnocení majetku investicemi) majetkové podíly členských obcí, stejně tak ve spolupráci s VAS, a.s. kalkuloval nájemné, které byl po odečtení provozních výdajů povinen evidovat coby investiční prostředky v poměru k podílům obcí, eventuálně pro účely investic do společného majetku. **Hospodařil-li Svaz s majetkem s tzv. právem hospodaření ve vlastnictví obcí, z něhož vybíral nájemné, nebylo žádného důvodu s tímto nájemným nakládat jinak než rovněž jako s finančními prostředky určenými k investicím**; uvedený majetek musel být již z tohoto důvodu do hodnoty majetkových podílů obcí zahrnut, **jinak by hospodaření s nájemným, které z něj plynulo, a jeho rozdělování na investice bylo zcela netransparentní**. Je třeba proto postavit najisto, zda došlo k podhodnocení majetkového podílu Městysu o majetek s právem hospodaření či nikoliv. Byl to Svaz, který s vodohospodářským majetkem hospodařil a investice do něj schvaloval po eventuální konzultaci s VAS, a.s. a požadavky obcí.

58. Další kasačním soudem nezpochybněné závěry uvedené v předchozím zrušeném rozsudku zdejšího soudu s ohledem na závěr plynoucí z bodů 53 až 56 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2024, č.j. 6 As 177/2023-75, nemá smysl opakovat, neboť jde již o konkrétní věcné hodnocení podkladů týkajících se nároku Svazu uplatněného v této věci, mimo jiné i některých investičních akcí, které jsou součástí černé složky coby přílohy k původní žalobě Svazu (viz body 75 a 76 předchozího rozsudku zdejšího soudu v této věci). Jak zdejší soud již uvedl, jde předně v této souvislosti o otázku, z jakých zdrojů byly investice (dle Svazem předložených faktur) uhrazeny, a to doposud řádně Svazem rozkryto nebylo, stejně jako to, zda je Městys, pokud jde o investice Svazu do jeho vodohospodářského majetku, „v plusu nebo v mínusu“ (s ohledem na závěry uvedené v bodě 57 tohoto rozsudku). Jak uvedl zdejší soud ve svém předchozím zrušeném rozsudku, pokud jde o závěr o konečném zůstatku, respektive stavu „virtuálního účtu“ Městysu, pokud jde o investice do jeho majetku, ke dni ukončení členství, ten může být učiněn až poté, co dojde k prokázání, zda byla hodnota majetkového podílu Městysu po dobu jeho členství ve Svazu počítána správně, s ohledem na nezahrnutí majetku s právem hospodaření, který byl rovněž pro Svaz zdrojem investic do vodohospodářského majetku.
59. Pokud jde o zamítavý výrok III. napadeného rozhodnutí žalovaného, ten se týká návrhu Svazu na uložení „povinnosti bezúplatně převést vlastnické právo“ k majetku specifikovanému dle inventárních čísel. Zdejší soud k tomu opakuje, že ani o uložení takové povinnosti Městysi žalovaný nemohl rozhodnout a pro tuto právní vadu ani tento výrok neobstojí, aniž by bylo třeba jej dále věcně posuzovat. Pro účely dalšího řízení však bude podstatné pečlivě a nezaměnitelně identifikovat inventární čísla majetku, pokud s nimi Svaz a Městys operují, bude-li předmětem vypořádání v rámci smlouvy.
60. Za důvodnou zdejší soud považuje rovněž námitku, že žalovaný nesprávně určil sazbu mimosmluvní odměny za úkon právní služby. Žalovaný ohledně sazby odkazuje na § 7 bod 7 advokátního tarifu. I z tohoto stručného odkazu je zřejmé, že žalovaný vychází ze závěru, že tarifní hodnotou je hodnota sporného majetku ve smyslu § 8 odst. 1 advokátního tarifu. Pro daný případ však platí speciální pravidlo obsažené v § 10 odst. 1 advokátního tarifu,

154/2020

podle něhož při zastupování ve správním řízení, včetně řízení o přestupcích nebo o jiných správních deliktech se považuje za tarifní hodnotu částka 5000 Kč a sazbu mimosmluvní odměny je tak nutno určit dle § 7 bodů 1., 2. a 3. advokátního tarifu. Žalovaný tedy při určení sazby mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby postupoval nezákonně, a proto výrok IV. napadeného rozhodnutí jako nezákonný v rámci soudního přezkumu nemůže obstát.

61. Konečně pokud Městys namítal, že mu Svaz dluží celkem 1 417 805 Kč, kromě částek, které uplatnil v jiných řízeních, a v těchto řízeních ji Městys uplatní, tak bude na Městysi, aby v rámci finančního vypořádání členství smlouvou, svá tvrzení eventuálně specifikoval a důkazně doložil.
62. S ohledem na výše uvedené zdejší soud napadené rozhodnutí bez jednání (na němž trval žalobce a/ po vydání zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu) pro vady řízení zrušil (§ 76 odst. 1 písm. c/ s. ř. s.; obdobně i rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2023, č.j. 62 A 6/2021-138, nebo č.j. 30 A 84/2021-293) a současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s). V něm je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozsudku. Návrh na vydání konstitutivního rozhodnutí nebyl právně přípustný. Na to bude muset žalovaný v dalším řízení reagovat.

V. Náklady řízení

63. O nákladech účastníků řízení před zdejším i kasačním soudem zdejší soud rozhodl jediným výrokem podle § 60 odst. 1 s.ř.s. věty první s.ř.s. ve spojení s § 110 odst. 3 s.ř.s.
64. Žalobci oba měli ve věci úspěch, proto mají podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení; žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a je povinen zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení. Z obsahu soudního spisu (v souladu s předloženým vyúčtováním nákladů) vyplývá, že žalobci a) vznikly náklady ve výši 8 000 Kč za zaplacené soudní poplatky za žalobu a za kasační stížnost. Dále šlo o náklady právního zastoupení spočívající v odměně zástupce za čtyři úkony právní služby po 3 100 Kč společně se čtyřmi režijními paušály po 300 Kč – převzetí a příprava zastoupení, žaloba, účast u jednání, kasační stížnost; podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g), § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif). K tomu je třeba přičíst dle § 14 odst. 1 písm. a) a § 14 odst. 3 advokátního tarifu náhradu za čas strávený na cestě (celkem 4 půlhodiny) ve výši 400 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce a) je plátcem DPH, činí náklady celkem 24 940 Kč. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci a) částku 24 940 Kč, a to k rukám zástupce žalobce ve stanovené lhůtě.
65. Pokud jde o žalobce b), z obsahu soudního spisu vyplývá, že mu vznikly náklady ve výši 8 000 Kč za zaplacené soudní poplatky za žalobu a rovněž za kasační stížnost, kterou rovněž podal. Dále šlo o náklady právního zastoupení spočívající v odměně zástupce za čtyři úkony právní služby po 3 100 Kč společně se čtyřmi režijními paušály po 300 Kč – převzetí a příprava zastoupení, žaloba, účast u jednání, kasační stížnost; podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g), § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif). Pokud jde o vyúčtování cesty k jednání soudu, to žalobce b) i přes výzvu předsedy senátu nedoložil. Vzhledem k

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

154/2020

tomu, že zástupce žalobce b) je plátcem DPH, činí náklady celkem 24 456 Kč. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci b) částku 24 456 Kč, a to k rukám zástupce žalobce ve stanovené lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 12. prosince 2024

David Raus v.r.
předseda senátu